

1. Naar de leefgroep

Roxy's koffer staat klaar.

Meneer Minq, de gezinsvoogd, brengt haar naar een nieuwe woonplek. Dat moet van de kinderrechter.

Moeder Isha doet Roxy's laatste spullen en lievelingsknuffel in de koffer.

Roxy zit nog op haar kamer en kijkt rond. Wanneer zal ze weer terugkomen in Rotterdam? Haar vertrouwde

kamer, het fijne bed, de deur die kraakt. Bah! Roxy is er verdrietig van.

‘Roxy,’ roept moeder. ‘Kom je beneden? Meneer Minq staat voor de deur.’

Snel droogt ze haar tranen en kijkt nog één keer de kamer rond.

Dag fijne kamer.

Dan stampt Roxy naar beneden. Ze heeft geen zin om meneer Minq een hand te geven en ook geen zin om hem aan te kijken. Hij heeft ervoor gezorgd dat ze naar een leefgroep gaat vandaag. Roxy voelt zich boos worden.

Wanneer alle spullen in de auto staan, vertrekken ze. Roxy zit achterin.

Daar ga ik dan, denkt ze.

Meneer Minq rijdt weg en zegt: ‘Over twee uur zijn we op de plek van bestemming.’

Poeh hé, dat duurt lang.

Roxy zet haar muziek op en duwt de oortjes in haar oren.

Na een tijd rijden zegt haar moeder: ‘Luister eens.’ Wat best grappig is eigenlijk, want luisteren, daar is Roxy niet zo goed in. Dan begint moeder te vertellen dat ze spijt heeft hoe het gelopen is met Vince – Roxy’s vader die ze geen vader noemt, want hij geeft niets om haar – dat ze Roxy niet aankan en niet kan beschermen.

Dat is apart, want haar moeder heet Isha. Dat betekent: iemand die je beschermt.

Roxy voelt verdriet. Of voelt ze nu boosheid? Ze weet het even niet en zet de muziek maar weer aan. Het zal allemaal wel. Even wat coole liedjes luisteren.

‘We zijn er Roxy, we beginnen met een gesprek voordat we naar de groep gaan,’ zegt meneer Minq.

Roxy heeft een rotgevoel in haar buik. Waar is ze nu toch? Ergens midden in een bos. Ze ziet veel bomen en grote gebouwen. Ze lopen ergens naar binnen. *Welkom* staat er op de deur.

Pfff, alsof ik hier wil zijn, denkt Roxy verdrietig.

Wanneer gaat dat rotgevoel weg. Van de ...